

Straža v viharju

Izhaja vsak četrtek • Posamezna številka Din 150 • Polletna naročnina Din 150—
Celoletna naročnina Din 300— • Čekovni račun: „Straža v viharju“, Ljubljana, št. 16.790

Izdaja: Konzorcij „Straže v viharju“ (A. Tepež) • Urejuje: M. Poštuvan
Uredništvo in uprava: Ljubljana, Miklošičeva 5 • Tisk Jugoslovanske tiskarne (K. Čec)

Ljubljana, 12. junija 1937

Leto III — Številka 31

Brazda za seme bodočnosti

+
**RUDOLF
DOLINAR**
bivši član kon-
zorcija in zvesti
sotrudnik
,Straže v viharju'

Zgrozila se je slovenska zemlja in v bo-
lesti vztrepetala. V zelenem Stajerju je kaplja
nedolžne krvi kanila na njo. Dolinar Rudolf
je obležal v že globokem žitu, mlado truplo
je ugasnilo in se umirilo, z divjo rano v hrbtu.

Naša zemlja trpi. Iz vsakega plota ope-
zujejo, kdaj bi napočil čas, da bi zagospo-
dovali nad njo. Z vrhov obrobnihih gora jo raz-
gledujejo in vidijo, da je lepa. Njihove oči so
si jo pozelele. Stoletja že stegujejo grabežljive
roke po njej.

Iz njene srede rastejo ljudje, ki jih napuh
žene proti ljudstvu; ker njegovi pastirji po-
stati ne morejo bi radi postali njegovi go-
spodarji; z roko nas voditi ne morejo, ker
jo pomnimo, da stiska, pa bi nas radi vodili
z bičem.

Krivi preokoli so deželo prepregli, studen-
ce žive vode kanijo zamašiti in nam v žeji

kapnice svetujejo. Luč dneva nam zapirajo in
nas v krvavo-rdeče zarje speljujejo.

Ti, naš ranjki, si bil buden. Zajel si spo-
znanje, da bo gorje, če ne bomo čuli in mo-
lili. In si bil spoznanju pokoren, čul si in mo-
lil. Čul kot vesel mladeček na straži, molil kot
očak Jakob, ki se je z Bogom boril za blago-
slov. In še zbiral in na izmerjenih vajetih si
držal svoje bogate moči, da bi bila kdaj Tvoja
straža še bolj zanesljiva in da bi Tvoja mo-
litve še temnejše oblake predrla. Odganjal si
volkove, ki nam grozeče kažejo zobe in vol-
kove, ki se nam približujejo v ovčjih oblačilih.
Izprevidel si sovražnika in se mu v bran po-
stavil za našo zemljo in rod na njej. Pa Ti je
poteklo življenje kakor Ti je bilo odmerjeno
iz večnega zaklada.

V dneh zmagoslavja ljudske volje, ki je
igraje odbila naval volkov z zobmi, da bi se

mogla pripraviti na volkove v ovčjih kožuhih,
si dal življenje, vse, kar si imel. Večni Go-
spodar je videl Tvojo tiho pridnost in Te je
odpoklical.

»V tistih dneh sem slišal glas iz nebes,
ki mi je govoril:

Zapiši: Blagor mrtvim, kateri umrjejo v
Gospodu.

Da, govori Duh, spočijejo naj se od svojega
truda,
zakaj njih dela gredo z njimi.«

Raz 14, 13)

Po vsakdanjem računu bi ranjemu še ne
bilo treba umreti, saj je izpolnil komaj 22 let.
Luč sveta je zagledal 11. aprila 1915 v kmečki
vasi Lučine nad Poljansko dolino. V družini
je bil najstarejši, ponos in veselje vseh, ki so
sedali k isti mizi in zajemali iz iste skleda.
Bil je silno ostrega razuma, pa mirnega in
krotkega značaja. Po dovršeni ljudski šoli v
domači vasi so ga kljub vsem težavam po-
slali v šole v Ljubljano, ker je bil kakor ro-
jen za to. V gimnaziji je bil vedno med naj-
boljšimi diaki. Od sedme šole se je vzdrževal
skoraj popolnoma sam, ker skromni dom pač
ni mogel prenesti stroškov in rajni tega tudi
nikdar terjati ni. Po maturi, ob kateri je bil
ustmenega izpita oproščen, se je vpisal na
našo univerzo in je bil sedaj tik pred drugim
filozofskim izpitom. Zivel je ob mizah samo-
stanov in farovžev, kakor toliko drugih iz
njegove tovarišije, zraven se je še ukvarjal s
takimi meščanskimi otroci, ki hodijo v šole
bolj zaradi bližine poslopja kot pa zaradi du-
ševnih lastnosti. V dneh, ki so pravkar mi-
nuli, je tudi on križaril po ljubljanskih ulicah,
pa bolj kot gledalec kakor pa kot igralec,
ker mu pač ni bilo prirojeno, da bi hotel pre-
piti množice, da bi si pa s pestjo delal pro-
stor, do tega pa sploh ni prišel. Znal pa je v
lepi obliki izraziti ljudsko voljo. Tako ga je
zaneslo tudi na Štajersko, da bi bil pač poleg
in da bi, izurjen v svetovno nazorni borbi,
kakor je bil in v popolni jasnosti glede dnev-
nih vprašanj, pomagal terjati našo pravico. Ob
napadu na avtobus, pozno popoldne v torek,
8. junija, se je skušal čimprej umakniti z vro-
čega prizorišča, pa ga je dohitel naš sovra-
žnik in sluga ponarejevalcev države in mu za-
bodel nož v hrbet. Obležal je v žitu, precej
proč od ostalih tovarišev, ki so na cesti bran-
nili vsak svoje življenje. Ko so se tovariši zo-
pet odpeljali naprej, so mislili, da je morda
med tistimi, ki jih je neki osebni avtomobil
v naglici odpelal v bolnišnico v Konjice. V
Konjicah ga pa ni bilo. Nekaj se jih je z oro-
žniki zopet vrnilo na žalostni slovenski kraj,
pa do nastopajoče teme niso mogli ničesar
najti. Drugi dan so ga našli orožniki. Obležal
je, kakor je padel, v žitu, z obrazom, obrnje-

nim v zemljo. Izkrvavel je in se obenem za-
dušil. Dolinarja Rudolfa ni več.

Zgrozila se je slovenska zemlja in v bo-
lesti vztrepetala. Sila je zavratno segla po mladem
življenju in ga zdrobila, kakor paglavec mla-
dega ptiča v surovi pesti. Sila je udarila iz
zasede po ustih ljudske volje, da so morala
utihniti, morda pred enim, morda pred tremi,
morda jih je bilo še več, morda jih je bilo kr-
delo, ljudstvo pa niso bili, nož je bil na »kri-
ki je za njim udrla, kot da planila bi pred
dver pogledat, kdo je tak neprijazno trkal«,
je bila edina priča.

Mesto mladega ptiča, ki je poizkušal prvi
let v solnčni svet, bo vzletela jata z ostrimi
očmi in utrjenimi krili. Mesto enega, se jih bo
oglasilo na tisoče in bodo kot grom ponovili
ključ, ki je brez prič obstal na od groze pred
neprijavljeno smrtjo trepetajočih ustnicah:
»Živijo slovenska zemlja!« S tako nenadnim
grohom še dvakrat »Živijo!«

Če nam je umreti, bomo slavno umrli, če
nam je živeti, bomo slavno živeli. Tvoj grob,
draži, bo naša božja pot, božja pot našega
rodu, ki bo k Tebi prihajal po moč in tisto
ljubezen, ki vse prenese. Ti, naš Benjamin,
prvenec naših daritev, Tvoja rana je »brazda
za seme bodočnosti«. Živ si ljubil zatišje,
mrtev pa kot plamen pred Izraelci hodiš pred
nami.

Krdela se zbirajo ob Tvojem grobu, da
Tebe nadaljujejo. Vidim jih, kako prihajajo
od Mure, ravnina jih daje, odpirajo oči in
strme; z zahoda prihajajo, tisti, ki trpe in ob
Tebi drug drugemu pogum dajo; preko Kara-
vank se vsipljejo, tisti od Gospe Svete, »Dro-
zvest si bil« Te pozdravljajo in odhajajo nazaj
na potuhnjeno bojišče, da tujec ne zasede nji-
hovega prostora; z vozla Donave in Save pri-
hajajo, z bregov Vardarja, z dežele minaretov
— vsi, ki so bili namenjeni z doma samo za
kruhom, pa so korenine pogнали in potrebujejo
opore; vseh naš si Ti. Malodušni dvigajo
glave, Tvoja smrt jim daje novo življenje. Ob
bolečini, ki je stisnila duše je žarek vere pa-
del na skrivnost in množico je prevzela vdana
prošnja: »Vzemi zemlja, kar je Tvojega, naj
sprejme Kristus, kar je njegovega, obudi ga,
o Gospod, po Jezusu Kristusu, našem Go-
spodu.« Rod pa, ki so mu dopovedovali, da
zna umirati samo za tujca, je spoznal, da pre-
nese smrt tudi za sebe.

Vso našo bolečino izpovejmo; Pomilujemo
tiste naše brate, ki Te zaradi zmede, ki jo naj-
mlajši naš sovražnik še potrebuje, proglašajo
za žrtev nekakih fašistov, ko se vendar ta-
kim ljudem ne pravi drugače kakor tolovaji;
smilijo se nam tisti odpadniki, ki jim ime na-
šega rodu ni dovolj visoko in se zatekajo dru-
gam in z morilci drže, pa morajo samomorilce
proglašati za svoje mučenike.

8. VI. 1937

Dolar Rudol, fant kot naša polja tihl ves mlad še in spočit, od sonca obsijan: prezkodaj je prišel slovesa tožni dan, v poletu smelem zrušil te strupeni dih.

Tesni nam misli tvoj najvišji, večni dar. Použila so slovenska tla prelito kri, vzdrhtela srca v razodetju novih dni — prižgal si plamenice neugasljivi žar.

Zadihala bo domovina v mlado rast, povzpela se k soncu božjemu njen sveži cvet. Naj v nas preide rožna zora tvojih let, naj mi Sloveniji gradimo vredno čast! - -

Saj tu si, svetla žrtev, sredi nas molčiš, poslušaj ljudstva krčeviti, nemi jok. Poljan domačih, gričev, gor ljubečih krog sladi ti mir — in skupnega vstajenja križ.

Na prvi straži

Leta 1886 je italijanski »Veliki orient«, vrhovna framasonska loža poslala častitim bratom framasonskih lož v Zgornji Italiji okrožnico, iz katere navajamo kratek in tembolj značilen odstavek:

»Obračamo se na lože in brate v Zgornji Italiji v neki zadevi, ki je največjega pomena za zmagajočo resnico proti pustolovskim izrodkom teokracije in nadnaravnih ver, posebno katoliške vere, ki je najbolj trdoživa med njimi. Vse hvale vredno je, kar se je v Italiji že zgodilo za humaniteto. Da so se zatrla cerkveni redovi, da se je vzelo cerkvam njihovo premoženje in da se je uničila svetna oblast papeževa, to so trije veliki zgodovinski dogodki, ki so podlagi framasonskega delovanja v Italiji. Vse hvale vredno je prizadevanje v tisku in v šoli. Ali to še ne zadostuje. Med ljudstvom je še preveč globoko ukoreninjenih predsodkov. Zato je treba izkoristiti sedanj položaj in pridobiti preteklosti in določiti skupen načrt za delovanje, da potem srečno, mirno in gotovo svoj namen dosežemo.«

Besede framasonov so jasnejše kot bi mogli to povedati mi. Njihov načrt je izdelan do zadnjih podrobnosti, metode uveljavljanja tega načrta bolj rafinirane kot kdajkoli poprej.

»Straža v viharju« ima dolžnost te skrite načrte zasledovati in se boriti proti zlobnim nakanam prostozidarjev. Če ob težkem udarcu, ki je z izgubo ljubelega tovariša Dolinarja zadel naše vrste, vse to navajamo, tedaj moramo to storiti predvsem iz tega razloga, da se pokaže vsa in popolna veličina te strašne žrtve. Nož, ki je prebodel njegovo telo ni bil namenjen samo njemu, ta nož je hotel zadeti ves naš katoliški narod.

Mnogi med nami se premalo zavedajo resnosti boja, ki se bje danes med dvema taboroma. Boj je silen in neenak. Tabor ljudi, ki so sami ali zapeljani odpadli od Boga, ima danes brez dvoma veliko tehnično premoč nad taborom pozitivno krščansko usmerjenih ljudi. Neizmerna materialna sredstva, s katerimi razpolaga ta tabor, oblast in sila so sredstva, s katerimi je danes mogoče obvladati tudi du-

šo povprečnega človeka. Toda moralni razkroj, ki ga je ta tabor z vsem svojim delovanjem povzročil, je obenem tudi znak njegovega konca. Drugi tabor more postaviti proti prve mu le veličastno idejo o človeku, otroku božjem in o Bogu, njegovem stvarniku. Toda nihče ne dvomi, da je tudi moč tega tabora silna. Oba tabora imata totalitaren značaj, ideji obeh se izključujeta, toda nosilca teh idej, človeka, zahtevata celega. Zato divja med njima večni boj, boj tudi do popolnega konca enega tabora. Bog sam nam je dal garancije, da bo zmagal njegov tabor.

Seveda pa zahteva ta neenaki boj tudi žrtev zlasti zato, ker se borilci v obeh taborih ne ravna po enakih zakonih. Zakoni enega tabora se glase: »Ljubi svojega bližnjega, ne kradi, ne ubijaj; zakoni drugega tabora pa prav nasprotno: sovraži, kradi, ubijaj!

Ubijaj, se glasi ukaz glavarjev tabora satanovega in ubijaj naprej tiste, ki stoje v boju za vero in krščansko kulturo v prvih vrstah. Slovenska katoliška mladina je danes v tem položaju. Ona drži fronto neustrašeno in odvrtača sovražne napade. Zato so roke ubijalcev res dobro merile, kajti tajne sile vedo, kje bo padla odločitev. Strahotni umor v gozdni zasedi je migljaj, ki ga dobro razumemo. Bog daj, da spozna vsaj sedaj tudi ves narod, kam se je treba orientirati, da pridemo do rešitve. Zato ta zločin ne sme ostati pozabljen v gozdni tišini, ker to ni le umor ubogega študenta, ki je padel neoborožen v boju z 20 oboroženimi tolovaji, ampak mnogo več. Ostrine teh nožev so nabrušene za moje in tvoje srce, za srce vsega našega naroda. Kdor te ostrine v sebi še ne čuti, ta ni več naš. Razumljivo je torej, da je vztrepetal ves narod, ki se hoče odslej še mnogo bolj pripraviti za ta boj. pom božje Previdnosti. Žalost, ki je objela nenajljubšega tovariša Rudolfa Dolinarja, naj naš jok ne bo izraz nevolje nad nedoumljivim sklepom božje Previdnosti. Žalost, ki je objela nesrečno družino, naj utolaži zavest, da si je Bog tudi v tem primeru pridržal odločitev. Saj si je izbral gotovo najljubšega, saj je poklical k sebi po plačilo najdražjo ovco. »Prijetna je bila namreč Bogu njegova duša.« Zanj hočemo moliti k Bogu, da bi našla pokoj v Njem, ki jo je vzel v tolikem viharju s sveta.

On pa, ki na tem svetu ni imel sovražnika, razen plačanih morilcev, nam bo izprosil pripravljenost, da bomo radi sprejeli tudi take žrtve, kakršne je moral doprinesiti sam, nam bo izprosil moči, da bomo lahko vztrajali v novih bojih za kraljestvo božje, v katerem bomo nekoč uveljavili naš in božji zakon: **Ne ubijaj!**

Slovenci! Končajmo začeti boj. Organizirajmo generalni bojkot framazonškega tiska, ki je celo ta strašni zločin hotelo izprati z ogabnimi lažmi, katerih najpodlejša je ta, da so naši fantje v torek popoldne demonstrirali v Celju, čeprav je dobro vedelo, da se istočasno odigrava gnusna tragedija v Prihovi, organizirana po njihovih plačancih!

Pogreb padlega slovenskega fanta naj bo dostojanstvena manifestacija našega spoštovanja do padle žrtve. Po zaključku obredov na grobu se v miru razidemo. Kdor bi poskušal ta dostojanstveni mir motiti, vedite, da spada v vrsto onih, ki nimajo ničesar skupnega z našo slovensko stvarjo. Dokažimo našo zrelost za velike stvari v discipliniranih javnih nastopih.

Osrednji problem

Strahotno grozodejstvo v Prihovi je tako močan sunek v našo slovensko dušo, da ne smemo mimo njega, ne da bi segli preko dogodka samega, globlje v idejne vzroke te slovenske tragedije. Ni padel le naš ljubljeni slovenski fant, ni središč vzrokov le v morilski tolpi, ne gre zgolj za dejstvo umora, gre za mnogo več: Gre za največji problem moderne sveta, ki je obenem bistven problem Jugoslavije.

Morala je izteči iz telesa mladega slovenskega fanta kri, da je z njo v vsej resnobi grozote pred ves narod, pred vso državo, pred vse njene odgovorne činitelje bilo postavljeno odločilno vprašanje našega narodnega in državnega življenja: **Vprašanje dveh kultur, dveh zasnov življenja, dveh meril dovoljenosti človeških dejanj.**

Ze od rojstva Jugoslavije naprej ima v njej nekdo nedoumljivo moč in oslon klika, ki je ljudstvu nepoznana po svojih posameznih imenih, ki pa vlada iz skritega ozadja in ima v vsaki dobi tudi primerno javno figuro.

Dobro nam je še v spominu doba Orjune, potem doba četnikov in podobnih terorističnih tolpe. Od časa do časa so take in slične tolovaje pošiljali med ljudstvo, da so ga s

kroglo in bodali učili narodnega edinstva in ljubezni do jugoslovenske nacije. Vemo, koliko žrtev te framazonške kulture in framazonškega pojmovanja državnega življenja je padlo na hrvaški meji. Vemo, do kake nevarne zagrenjenosti, negativizma in odpora do vsega, kar prihaja iz skritega središča jugoslovenske masonerije, ki je prečesto bila tudi izhodišče državno-politične tvornosti v državi, je proslula masonska praksa političnega življenja pritirala hrvatski narod. Tudi Slovenec so se že večkrat lotili na enak način, le da na slovenski zemlji umor doslej ni še bil faktor v političnih računih. Toda sedaj tudi pri nas kri ni samo tekla, ampak tudi iztekla...

Masonerija, ta strašna rana na našem državnem telesu, ki izgleda, da prehaja v neozdravljiv rak, ima samo en cilj: **Absolutni razkroj krščanskih principov v državnem življenju.** In ker dobro vemo, da bistvo boljše vizma ni na ekonomskem področju, temveč na svetovnonazornem, zato povsem razumemo to čudovito izpopolnitev, ki je je masonerija deležna v komunizmu. **Enako življensko naziranje, ista kultura brez moralnih zakonov, nasilje, laž in najostudnejša potuhnjenost** — kot prvenstvena sredstva uveljavljanja in organizacijske taktike.

In naša sveta dolžnost nam danes veleva opoziriti še enkrat naše ljudstvo na nevarno metodo, ki jo framasonsko dete — komunizem igra v tej tragični uri slovenskega naroda. Vrgli so na naše ulice letake, v katerih hinavsko-potuhnjeno jočejo za našim fantom, v ta jok pa skrivajo nevaren strup, ki naj v razburjenosti, ki jo je med našim ljudstvom povzročilo strašno zločinstvo, z dvojno močjo učinkuje. **Umor slovenskega fanta naj se zvali z ramen masonerije na neki imaginarni »fašizem«.** Zasovraženi unitarizem naj se ne predstavlja kot teza jugoslovenske masonerije, temveč kot program »fašizma«. Mi pa smo čitali tudi take komunistične letake, v katerih je bil »fašist« tudi papež, »fašist« dr. Korošec, »fašisti« stražarji, »fašistična« cela SLS, »fašistična« katoliška akcija, »fašističen« Slovenec in slišimo še danes vsak dan, da je »fašistična« katoliška Španija, »fašistična« vsa španska duhovščina, »fašistično« vse, kar ni v proslulem sklopu framazonerije in boljše vizma. **Fašistične vse one države, ki so zakonito zatrla mazonsko mafijo.**

In zato je res kot smo povedali v uvodu: grozodejstvo v Prihovi je z vso silo mlade smrti vrglo na površje naših problemov — **problem dveh kultur, problem dvojnega pojmovanja življenja: krščanskega ali brezkrščanskega, katerega uveljavljata masonerija in njen vulgarni zaveznik za delo med maso — boljše vizem.**

To je hkratu problem obstoja Jugoslavije. Lahko bi bilo usodno, ako bi se dali ogoljufati, da gre za tri fronte, ko gre v resnici za dve večni življenjski fronti, od katerih se naša vedno enako imenuje, druga pa v vsaki dobi privzema novo ime, v nekaterih razdobjih pa več oznak hkrati, da bi se krščanski svet zmedel.

V trenju teh dveh front je padel naš Dolinar.